

พี่ชายตัวร้าย
ทำนองกลสายเป็น
ทำนองราชเลขาธิการผู้ยิ่งใหญ่ให้ไต่หนะ!

首辅养成手册

เหวินถาน

เขียน

เปิดหน้าฝัง

แปล

Camellia

แบ่งปันความประทับใจกับ Camellia ได้ที่

 @Camellia.Novel

กดไลค์อ่าน

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดิ์นักร้องทุกท่านด้วยความคิดถึงค่ะ พบกับสำนักพิมพ์ Camellia อีกครั้งนะคะ ครั้งนี้เรามาพร้อมกับ พี่ชายตัวร้าย ท่านต้องกลายเป็นท่าน ราชเลขาธิการผู้ยิ่งใหญ่ให้ได้ค่ะ! ผลงานสนุกสนานสุดเข้มข้นของ 'เหวินถ่าน' ค่ะ

เรื่องนี้เป็นนิยายแปลจีนโบราณ ซึ่งบอกเลยว่ามีความเข้มข้น สนุกสนาน ครบรส อ่านแล้วหยุดไม่ได้ ขนาดทางกอง บ.ก.เองตอนทำเรื่องนี้ก็แทบจะ ไม่หลับไม่นอน เพราะติดหนังสือจนวางไม่ลงจริงๆ ค่ะ

เมื่อหัวอี่หนิงถูกคนปลักตกเขาจนสิ้นชีพ แต่ดวงวิญญูณกลับติด อยู่ในปีนนานกว่ายี่สิบปี รับรู้เรื่องราวบุญคุณความแค้นต่างๆ แต่ทำอะไร ไม่ได้ กระทั่งปีนตกแตก นางจึงได้ย้อนเวลามาเกิดใหม่เมื่อสิบห้าปีก่อนใน ร่างน้องสาวของว่าที่ท่านราชเลขาธิการผู้หิ่ยมโหดในอนาคต เจ้าของร่างเดิม เคยเอาแต่ก่ลั่นแกล้ง ดูแคลนเขาเหยียดหยามเขา แต่นางจะต้องเอาอกเอาใจ ประจบประแจง เกาะติดเขาให้แน่น เพราะภายหน้าพี่ชายคนนี้จะมือำนาจ ล้นฟ้า ผู้คนพากันหวั่นเกรง!

แล้วอี่หนิงของเราจะเอาใจประจบประแจงพี่ชายตัวร้ายได้สำเร็จหรือไม่ ใหนจะเรื่องราวความตายของนางในชาติก่อนที่ดูลึกลับซับซ้อนชวนเงื่อน ยี่งนัก ขอเชิญนักอ่านทุกท่านมาร่วมลุ้นเรื่องราวทั้งหมดไปพร้อมๆ กันได้ในเล่มเลยคะ

อีกหนึ่งถูกสังหาร

ในเดือนสามเส้นแสงสาดส่องงดงาม พี่สะใภ้ใหญ่ชวนนางไปจุดธูปขอพรที่วัดพร้อมกับเดินทางท่องเที่ยวในช่วงวันดี ระหว่างที่นางกำลังก้มตัวชมดอกตู้อเจียวบนเขาก็ถูกคนพลัดตกลงมา หลัวอิ๋นยังไม่ทันดูให้ชัดว่าเป็นผู้ใดที่ปลัดนาง วิญญาณก็กลับสู่แดนปัจฉิม¹ แล้ว

นางในฐานะคุณหนูสายตรงธรรมดาคนหนึ่งที่มาดาตัวนจากไป ทั้งยังมีพี่สาวน้องสาวสายตรงสายรองมากมาย ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยกว่าจะได้แต่งเป็นภรรยาของลู่อเจียวเสวี่ย บุตรชายของอนุทานหนิงหยวนโหว แม้เขาจะถือกำเนิดจากอนุ ทั้งยังอ่อนแอเหลือคณา ทว่าอย่างไรนางก็มาจากตระกูลขุนนางชั้นสูงโดยแท้จริง แม้ไม่อาจเทียบกงานแต่งอันสูงศักดิ์ของพี่รอง แต่ก็ถือว่าไม่เลวคาดไม่ถึงว่านางจะตายโดยไม่ทันได้รู้เรื่องราวใดๆ เช่นนี้

หลังจากอิ๋นเสียชีวิต วิญญาณก็ไม่ได้ล่องลอยจากไป นางติดอยู่ในปีนหยกอันหนึ่งของพี่สะใภ้ใหญ่

การเปลี่ยนแปลงของสรรพสิ่งในโลกกว่าหลายสิบปีทำให้นางพบเห็นเรื่องน่าเหลือเชื่อ แท้จริงแล้วลู่อเจียวเสวี่ยสามีที่ดูอ่อนแอเหลือคณาผู้นั้นกลับสร้างเป็นสุקרเขมือบพยัคฆ์ ห้าปีหลังจากนั้นเขาทำให้พี่ชายของตนต้องตาย

¹ ในทางพุทธศาสนาของจีนเชื่อว่าหลังจากตายแล้ววิญญาณจะท่องเที่ยวทางทิศตะวันตก

ทั้งยังชมชู้คุกคามผู้คนมากมาย กระทั่งได้ก้าวขึ้นรับตำแหน่งหนึ่งหยวนโหว สิ่งนี้ยังไม่นับว่าเป็นอันใด แต่เขาอาศัยเวลาเพียงสองปีก็ขึ้นเป็นผู้บัญชาการทหารฝ่ายซ้ายด้วยแผนการอันแยบยล ชั่วพริบตาอำนาจก็ล้นฟ้า ผู้คนพากันหวั่นเกรง

อิ๋นหิงซึ่งติดอยู่ในปีนปักผมของพีสะไก้ใหญ่มักจะได้ยินผู้คนมากมายรำพึงต่อหน้าป้ายวิญญาณของนาง “ช่างน่าสงสารเสียจริง หากไม่ใช่เพราะด่วนจากไป บัดนี้คงได้เป็นโหวสุหยิน สุหยินของผู้บัญชาการทหารแล้ว ไปเยือนที่ใดก็เป็นตั้งจันทรานิหุ่มดาว”

ทุกครั้งที่อิ๋นหิงได้ยินคำพูดนี้ก็อยากจะกระโดดเข้าไปแทงกระดูกสันหลังของคนผู้นั้นนัก

จนบัดนี้อิ๋นหิงจะยังไม่เข้าใจอีกหรือว่าตนตายได้อย่างไร นั่นเป็นเพราะนางขวางทางลูเจียเสวีย เขาจึงลงมือกำจัดนางอย่างโหดเหี้ยม ทั้งยังเอาการตายของนางโยนใส่หัวพีสะไก้ใหญ่ ทำให้พีสะไก้ใหญ่รู้สึกผิดไปทั้งชีวิต นี่ถึงจะเรียกว่าในหมุยยอดฝีมือย่อมมีผู้ที่ฝีมือเหนือกว่า คลื่นลูกใหม่ย่อมสาดกระแทกคลื่นลูกเก่า

เมื่อมีคนกล่าวว่าเขาไม่ยอมแต่งงานใหม่เพราะอยากจะได้ทุกซีให้ภรรยาเก่า ในใจอิ๋นหิงก็เต็มไปด้วยเสียงหัวเราะเหยียดหยัน นางไม่มีทางเชื่อ!

สิบห้าปีต่อมาเขายังคงกุมอำนาจไว้ในมือ มีเพียงท่านราชเลขาธิการแห่งสภาขุนนางหลัวเซินหยวนเท่านั้นที่สามารถดำนอำนาจกับเขาได้ สองขุนนางผู้กุมอำนาจใหญ่ควบคุมทั้งราชสำนัก ต่อกรประจันหน้าซึ่งกันและกันจนทั้งราชสำนักสั่นสะเทือนเลื่อนลั่น ทว่าพีสะไก้ใหญ่มิอาจทนรับไหวแล้ว อิ๋นหิงซึ่งต้องอยู่เคียงข้างพีสะไก้ใหญ่ไปตลอดชีวิตจึงอยู่แต่ในเรือนใน ผ่านวันเวลาไปพร้อมกับนาง ไม่ได้พบเจอกับลูเจียเสวียอีก

ยามที่พีสะไก้ใหญ่ใกล้สิ้นใจ เขามาพบพีสะไก้ใหญ่ครั้งหนึ่ง

ท่าทางของผู้บัญชาการลุส่งผ่าเผย สวมเสื้อคลุมขนสุนัขจิ้งจอกสีเงิน ชุดคลุมยาวสีดำ ข้างเอวห้อยป้ายหยกสีดำ กาลเวลากลับขัดเกลามมเพาะให้ท่วงท่าของเขายิ่งดูสง่าหล่อเหลา เขาเอ่ยปากเนิบช้า “พีสะไก้ใหญ่วางใจจากไปเถิด พีใหญ่รอท่านอยู่ที่ภพหน้า...”

พีสะไม้ใหญ่เบิกตากว้าง ก่อนจะค่อยๆ ปิดตาลง ลากจากโลกใบนี้ไปตลอดกาล มีอร่างลงบนพื้น ปืนที่กำลังอยู่ในมือลึกลับหล่น ตกกระแทกแตกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

ดวงวิญญาณของอิเหนาซึ่งได้รับความยุติธรรมมายี่สิบกว่าปี ในที่สุดก็ถึงคราวหยกแตกสลาย คนต้องดับสูญแล้ว

เดือนสี่ปลายวันฤดูร้อน สภาพอากาศประเดี๋ยวร้อนประเดี๋ยวเย็น

วันนี้เมืองเป่าตึง จวนตระกูลหลัวเต็มไปด้วยความโกลาหล

คุณหนูเจ็ดบุตรีสายตรงแห่งตระกูลหลัวต้องไอเย็น อากาหรุนแรงยิ่งนัก ถึงขั้นหยุดหายใจไปชั่วขณะหนึ่ง

ทั้งเจ้านายและบ่าวไพร่ในตระกูลหลัวต่างวิตกกังวล สุหยินผู้เฒ่าหลัวที่มีอายุล่วงเลยเจ็ดสิบนั่งอยู่หน้าเตียงของนาง กำผ้าเช็ดหน้าซับน้ำตา บรรดาพี่สาวล้อมอยู่หน้าเตียงเฝ้านาง ยาราคาแพงถูกส่งเข้ามาไม่ขาดสาย แม้ต้องใช้เงินที่มีทั้งหมดก็ต้องช่วยคุณหนูเจ็ดกลับมาให้ได้

สุหยินผู้เฒ่าหลัวมองไปหน้าเล็กกลมอวบอิมของคุณหนูเจ็ดที่ซุบซิวลงไปมากก็เจ็บปวดไปทั้งหัวใจ “หากเหมยเหมยของข้าเป็นอันใดไป พวกเจ้าก็ปล่อยให้ข้าตามไปเถิด หลานสาวผู้แสนบอบบางของข้าจะเกิดเรื่องไม่ได้เด็ดขาด!”

สีหน้าของบรรดาหลานสาวชะงักไปเล็กน้อย สุหยินผู้เฒ่ารักเอ็นดูคุณหนูเจ็ดมาแต่ไหนแต่ไร มีเพียงหลานสาวคนหนึ่งที่ได้รับความโปรดปรานจากนาง ส่วนผู้อื่นล้วนเป็นดังหญ้าแห้ง

มีเพียงแก้วตาดวงใจดวงนี้ที่ได้รับความรักเอ็นดู แต่ผู้อื่นมิใช่หลานสาวที่น่าทะนุถนอมของนางหรืออย่างไร

แม้ในใจจะคิดเช่นนั้น ทว่าทุกคนยังต้องเข้าไปปลอบประโลม

“ท่านอย่า ท่านต้องรักษาสุขภาพด้วยนะเจ้าคะ”

“ท่านอายุมากแล้ว ไม่ควรหัดโหมเช่นนั้นเจ้าคะ”

สุหยินผู้เฒ่าหลัวซับน้ำตา กัดฟันเอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นชา “เจ้าเดรัจฉานนั้นยังคุกเข่าอยู่ที่ศาลบรรพชนหรือไม่”

หม่อมม้วนงกคีรีพระรับ “ป่าวให้อาจารย์ไปดูเขาแล้ว กำลังคุกเข่าอมรับ ผิดอยู่เจ้าค่ะ”

สีหน้าสุมยนิผู้เฒ่าหลังเย็นชามากขึ้นกว่าเดิม จับมือหม่อมม้วนงกกล่าว “เจ้าตามข้าไปดูเขา” หม่อมม้วนรับคำแล้วประคองสุมยนิผู้เฒ่าออกไป เมื่อถึง ประตูก็หันกลับไปกวาดสายตามองรอบทิศ ในห้องแนบนชนิดไปด้วยผู้คน นี้ ดูเหมือนสถานที่ซึ่งให้ผู้ป่วยได้พักผ่อนที่ใดกัน นางจึงให้บรรดาคุณหนูทั้งหมด กลับไป ก่อนจะสั่งกำชับเหล่าสาวใช้ที่ดูแลคุณหนูเจ็ด “ดูแลคุณหนูเจ็ดให้ดี”

ตอนที่หลัวอี่หนิงฟื้นขึ้นมาอย่างสะลึมสะลือก็ได้ยินประโยคนี้ออดติ ทว่าสติสัมปชัญญะของนางยังไม่ชัดเจนนัก เพียงหลับตาลงก็สลบไปอีกครั้ง

สลบไสลครานี้ผ่านไปอีกหนึ่งวัน ระหว่างนี้มีช่วงที่นางได้สติและได้ยิน บรรดาสาวใช้ร้องให้อยู่ข้างกายเป็นครั้งคราว ในหัวของหลัวอี่หนิงมีความ ทรงจำของเด็กหญิงผู้เพิ่มขึ้นมา ดูสับสนยุ่งเหยิงไม่สมบูรณ์ ส่วนใหญ่ เกี่ยวกับอาหารการกินต่างๆ จำพวกนกพิราบตุ่น นกกระหายางรดด้วย น้ำสาลี ลูกชิ้นตุน้ำแดง นี้เป็นเพราะความหิว เด็กน้อยผู้ไม่ได้กินอะไร ลงท้องมาสองวันแล้ว

นางตระหนักชัดแล้วว่า หลังจากที่ตายตนได้ย้อนมาเกิดใหม่ในปีที่เจ็ด ที่สูญเสียเสียขึ้นเป็นผู้บัญชาการทหารฝ่ายซ้าย เด็กคนนี้คือคุณหนูเจ็ด ตระกูล หลัว เมืองเป่าตั้ง เมื่อสิบห้าปีที่แล้ว มีชื่อเดียวกับนาง นามว่าหลัวอี่หนิง ชื่อเล่นเหมยเหมย ทั้งยังเป็นเด็กที่มารดาด่วนจากไปเช่นเดียวกับนาง

ปีนี้นางอายุเจ็ดขวบ เพราะตกน้ำจึงได้รับไอเย็นและป่วยหนักจน เสียชีวิต

นางมีฐานะสูงศักดิ์ บิดาเป็นขุนนางใหญ่ชั้นสี่ พี่สาวแท้ๆ ซึ่งถือกำเนิด จากสายตรง หลัวอี่ฮุย แต่งงานกับตั้งเปย์โหวชื่อจื่อ นางได้รับความ โปรดปรานจากท่านย่าจนแทบจะลอยขึ้นฟ้า เพราะความเอาใจทะนุถนอมนี้ แม้จะมีอายุเพียงเจ็ดขวบ แต่หากปรารถนาสิ่งใดก็จะได้สิ่งนั้น หากอยากจะ รังแกผู้ใดก็รังแกคนผู้นั้น ก่อปัญหาุ่นวายไม่น้อย สร้างความอิจฉาริษยาไว้ ไม่น้อยด้วยเช่นกัน

หากไม่ใช่เพราะอายุยังน้อย สามารถใช้ความซุกซนน่ารักมากล่าวอ้าง

ได้ เช่นนั้นก็คงต้องพูดว่าล้วนเกิดจากความโง่ซุ่มมืดเงา

เช่นเรื่องการตกน้ำในครั้งนี่ เป็นตัวนางเองที่ข่มขู่พี่ชายสาม
หลัวเซินหยวน ให้พาออกไปเล่น เพราะความดีร้อนไม่เชื่อฟังจึงตกน้ำ
หลังจากตกน้ำก็ถูกหลัวเซินหยวนช่วยขึ้นมา เมื่อกลับมาก็ป่วยจนลุกไม่ขึ้น

ครั้นสูญสิ้นผู้เฒ่าหลัวทราบเรื่องนี้ก็โกรธเคืองเป็นอย่างยิ่ง ลงโทษให้
หลัวเซินหยวนคุกเข่าที่ศาลบรรพชนครึ่งเดือน

เมื่อหลัวอี่หนิงรู้ทุกอย่างก็รู้สึกประหลาดใจนัก

จะไม่ให้ประหลาดใจได้อย่างไร

เด็กน้อยผู้นี้เป็นน้องสาวของหลัวเซินหยวน

ราชบัณฑิตแห่งเหวินยวนเก้อ เสนาบดีกรมขุนนาง ท่านราชเลขาธิการ
หลัวเซินหยวน ผู้ที่มีชื่อเสียงเลื่องลือในอีกสิบห้าปีให้หลัง บุคคลเพียงผู้เดียว
ที่สามารถต่อกรกับลู่อูเจียเสวียได้

เด็กน้อยคนนี้ช่างมีฐานะสูงศักดิ์ เสียชีวิตที่ด่วนจากไปเร็ว

หลัวอี่หนิงจำได้ว่าท่านราชเลขาธิการถือกำเนิดจากอนุ วัยเยาว์ได้รับความ
ยากลำบากมาไม่น้อย เคารวะดีที่มีความสามารถโดดเด่นจึงได้อยู่เหนือ
ผู้คน ทว่ากลับมีอุปนิสัยโหดเหี้ยมหนึ่งซั้ม ความคิดความอ่านสามารถ
เทียบเคียงได้กับลู่อูเจียเสวีย

เมื่อทบทวนความทรงจำของเด็กหญิงคนนี้ก็พบว่านางเป็นบุตรสาว
สายตรง ส่วนหลัวเซินหยวนเป็นบุตรชายอนุ เขาในยามปกติเป็นคนเจียมขั้ม
ไม่พูดจา อี่หนิงมักดูแคลนพี่ชายที่เป็นบุตรอนุจึงลอบสร้างความเดือดร้อน
ให้เขาไม่น้อย ความสัมพันธ์ระหว่างนางกับหลัวเซินหยวนถือได้ว่าแยบเยื้อง
หมั่มมัวที่อยู่ข้างกายก็ไม่เคยเห็นหลัวเซินหยวนอยู่ในสายตา

เมื่อหลัวอี่หนิงรู้เช่นนั้นหัวใจก็สั่นสะท้าน ตระกูลหลัวช่างใจกล้า
เสียจริง ถึงกับกล้าทรามาน่าที่ท่านราชเลขาธิการเช่นนี้

ไม่รู้ว่หากอยากแก้ไขทุกสิ่งตอนนี้จะยังทันการอยู่หรือไม่...อีกสิบห้าปี
ข้างหน้าเขาจะได้เป็นถึงท่านราชเลขาธิการเซียวนะ

ครุ่นคิดไปเรื่อย ๆ หลัวอี่หนิงก็เริ่มรู้สึกง่วง บัดนี้สติสัมปชัญญะนาง

พี่ชายตัวร้าย ท่านต้องกลายเป็นท่านราชเลขาธิการผู้ยิ่งใหญ่ให้ได้เน! 1

ยังไม่ฟื้นคืนดินน้ก จึงผล็อยหลับไป

ครึ่งวันต่อมา อีหนึ่งคล้ายจะได้ยินเสียงเรียกข้างหู จึงค่อยๆ ลืมตาตื่นขึ้น

เมื่อสาวใช้สองสามคนที่อยู่เฝ้าเห็นเช่นนั้นก็รีบถลามาหน้าเตียงพลากร้องไห้สะอึกสะอื้น ดีใจเป็นล้นพ้น

หากคุณหนูเจ็ดยังไม่ฟื้นขึ้นมาอีก พวกนางเด็กสาวกลุ่มนี้ก็ต้องถูกขายให้ผู้อื่นเอาไปเลี้ยงดูไว้เป็นเจ้าสาว แล้วผู้ใดเล่าจะไม่ตื่นตื่น

หลัวอีหนึ่งมองเด็กสาวเหล่านั้นอย่างมีนง เฝยopak นางอยากดื่มน้ำทว่าลำคอกลับปวดบวม กล่าวสิ่งใดไม่ออก เด็กสาวสองสามคนจับมือนางไว้ “คุณหนูอยากพูดสิ่งใดหรือเจ้าคะ พวกบ่าวล้วนอยู่ที่นั่นแล้ว”

นางอยากดื่มน้ำ ช่วยมีไหพริบก้นสักคนได้หรือไม่

ทันใดนั้นประตูก็ถูกเปิดออก มีเด็กสาวคนหนึ่งก้าวเข้ามา เมื่อมองการแต่งกาย นางสวมเสื้อกั๊กสีครามอมเขียว กระโปรงปักสีเขียว สวมต่างหูรูปดอกตึงเชียง ข้อมือสวมกำไลหยกเนื้องาม เพียงมองก็รู้ว่าเป็นการแต่งกายของสาวใช้ใหญ่

เมื่อสาวใช้ผู้นั้นเห็นหลัวอีหนึ่งฟื้นก็ดีใจอย่างยิ่ง รีบยกน้ำมาป้อนให้นางพลากรดำนินเหล่าสาวใช้ “เจ็ยเออร์² ฟื้นแล้วยังไม่รู้จักรินน้ำ ทำงานกันอย่างไร”

บรรดาสาวใช้พากันคุกเข่ารับผิด

ในที่สุดหลัวอีหนึ่งก็ไม่รู้สึกกระหายแล้ว นางไม่เคยรู้สึกว่าจะมีรสหวานเช่นนี้มาก่อน เพียงแต่ลำคอยังรู้สึกไม่ค่อยดีน้ก นางเหลือบตามองสาวใช้ใหญ่ผู้นั้นคราหนึ่ง ดวงหน้ารูปไข่ท่าน คิ้วเรียวบาง ใบหน้าดงามดุจดอกฝูหรง สาวใช้ผู้นี้มีรูปลักษณะโดดเด่นทีเดียว

สาวใช้ผู้นี้มีนามว่าเสวี่ยจื่อ เป็นสาวใช้ที่พี่สาวคนโตหลัวอีฮู่ยั้งไว้ให้หลัวอีหนึ่งยามที่นางออกเรือนไป

เสวี่ยจื่อขยับหมอนด้านหลังนางให้สูงขึ้นเล็กน้อย ก่อนจะกล่าวว่า “บ่าวจะไปรายงานฮูหยินผู้เฒ่าว่าท่านฟื้นแล้ว ท่านพักผ่อนเถิดเจ้าคะ” จากนั้น

²เจ็ยเออร์ เป็นคำเรียกขานเด็กสาว

จึงหันไปพูดกับสาวใช้เหล่านั้นด้วยน้ำเสียงเย็นชา “บัดนี้เป็นเวลาที่พวกเจ้าจะได้ทำงานชดใช้ความผิดแล้ว พรณินบัตเจียเออร์ให้ดี หากผู้ใดบกพร่องจะขายคนผู้นั้นไปที่หุบเขาทันที ทำให้ชาตินี้ทั้งชาติเจ้าไม่มีทางได้กินดีอยู่ดีอีก เข้าใจหรือไม่”

สายตาเข้มของนางกวาดมองโดยรอบ บรรดาสาวใช้ต่างก้มหน้ารับคำสั่งด้วยตัวสั่นเทา

ทดลองอ่าน

กันทีที่เสวยจืดออกไป บรรดาสาวใช้ในห้องก็พากันกรูเข้ามา แย่งกันไถ่ถามว่านางอยากกินสิ่งใด

ไม่นานบนโต๊ะเล็กก็มีอาหารหน้าตาน่ากินจัดวางอยู่เต็ม ล้วนเป็นสิ่งที่เสวยอื่หนึ่งชอบกินในยามปกติ

นกกระหายน้ำหนึ่งกรอบสี่เหลี่ยมทอง ลูกชิ้นตุน้ำแดงชิ้นฉ่ำ ก้อนข้าวเหนียวไส้ถั่วแดงโรยด้วยผงน้ำตาล นอกจากนี้ยังมีเนื้อวุ้นเส้นผัดงาหอมฉุย

เมื่อหลัวอื่หนึ่งเห็นอาหารที่วางเต็มโต๊ะก็ไม่รู้สึกแปลกใจว่าเหตุใดแซนขาของเด็กสาวผู้นี้ถึงได้กลมอวบอ้วน หากยังถูกเลี้ยงดูต่อไปเช่นนี้ การขุนคนคนหนึ่งให้อ้วนก็คงเป็นเรื่องไม่นานเกินรอ

ยามนี้เองม่านตรงประตูถูกเปิดออก สาวใช้ที่เฝ้าอยู่ตรงประตูชานชื่อ สวิมามาด้วยความนอบน้อม

สวิมามาซึ่งอยู่ปรนนิบัติข้างกายสุหยินผู้เฒ่าหลัวอื่หนึ่งว่ามีอำนาจเหลือล้นในจวน

สวิมามาเดินเข้ามา เมื่อเห็นหลัวอื่หนึ่งกำลังกินอาหารก็เรียกเหล่าสาวใช้มาสั่งสอนยกหนึ่ง หลังจากวุ่นวายสักพัก อาหารหลายอย่างที่อยู่เบื้องหน้าหลัวอื่หนึ่งก็ถูกเปลี่ยนเป็นโจ๊กไก่ แต่งกวนเนื้อนุ่มรสชาติคล่องคอ และผักดองสองจาน

สวีมามา นั่งอยู่ข้างกายหลว้อหิง ใช้น้ำเสียงอ่อนโยนเกลี้ยกล่อมนาง “อาการป่วยของเจี้ยเออร์เฟิงจะดีขึ้น อาหารมันเยี่ยมเหล่านั้่นย่อยยาก มากินโจ๊กสักหน่อยเถิดเจ้าคะ” สวีมามาป้อนโจ๊กไก่ให้นางจนพร่องไปกว่าครึ่ง ทั้งยังป้อนน้ำสาส์ตุนให้่อีกครั้งถ้วย

หลว้อหิงอิมจนเรอถึงได้เอ่ยด้วยเสียงแหบแห้ง “สวีมามา ซ้ำอิมแล้ว”

ครั้นสวีมามาได้ยินเสียงแหบแห้งของนางก็อดปวดใจไม่ได้ “คุณหนูเจ็ดร่างกายท่านล้ำค่านัก คราหน้าอย่าได้ชุกชนเช่นนี้อีกนะเจ้าคะ ยังไม่ต้องเอ่ยถึงว่าสูหยินผู้เฒ่าปวดใจเพียงใด แม้แต่คุณหนูใหญ่ที่อยู่ในเมืองหลวงแดนไกลก็ย้งร้อนรนยั้ง หากมิใช่เพราะกำลังอุ้มครรภ์หลานของท่าน นางย่อมต้องกลับมาหาท่านแน่นอน”

ทันใดนั้นบทสนทนาจึ่เปลี่ยนไป นางกล่าวขึ้นว่า “คุณชายสามพาท่านออกไปเที่ยวเล่นถึงได้เกิดเรื่องร้ายครั้งใหญ่ สูหยินผู้เฒ่าลงโทษให้เขาคุกเข่าที่ศาลบรรพชนครั้งเดือนแล้ว หากมิใช่เพราะนายท่านห้ามปรามไว้ สูหยินผู้เฒ่าต้องสั่งโอบยคุณชายสามอีกสักชุดแน่เจ้าคะ!”

เสี่ยวอี่หิงอยู่ในตระกูลหลว้อ ได้รับความรักความเอ็นดูจากทั้งสูหยินผู้เฒ่าหลว้อผู้เป็นนายและบ่าวหญิงชรา แม้นางจะมีความขัดแย้งกับผู้อื่นแต่ใจของสูหยินผู้เฒ่ากลับล้าเอียงไปกว่าหนึ่งหมื่นแปดพันลี้ ผู้ใดผิดสูหยินผู้เฒ่าไม่สน แต่หลานสาวสายตรงผู้นำรักย่อมไม่มีทางผิดแน่นอน ถึงจะผิดก็เบ็นเพราะถูกผู้อื่นชักจูง ไม่ว่าจะอย่างไรหลานสาวผู้นำรักก็ถูกเสมอ

แม้ภยหน้าหลว้อเซินหยวนจะเป็นถึงท่านราชเลขาธิการขุนนางชั้นหนึ่งของราชสำนัก ซึ่งยามลงมือนั้นเขาลงมืออย่างโหดเหี้ยมและเด็ดขาด ทว่าบัดนี้เขาเบ็นเพียงบุตรชายของอนุต่ำต้อยคนหนึ่ง ทั้งยังไม่มีคนคอยปกป้องดูแล เมื่อเทียบกับน้องสาวสายตรงผู้สูงศักดิ์จึงไร้โอกาสโต้แย้งแม้สักประโยค

หากจะกล่าว หลว้อหิงก็รู้สึกว่หลว้อเซินหยวนน่าสงสารยั้ง เมื่อเห็นนางตกน้ำ เขาก็กระโดดลงไปช่วยโดยไม่ลังเลสักนิด ยามเขาพานางกลับมาทั้งสองเนื้อตัวเปียกโชก ไข้ขึ้นสูง เสี่ยวอี่หิงถูกอุ้มไปทำการรักษา ทว่าหลว้อเซินหยวนกลับถูกสั่งให้ไปคุกเข่าที่ศาลบรรพชนทันที สูหยินผู้เฒ่าหลว้อไม่ฟังคำอธิบายของเขาเลยสักนิด

สวี่มามาพูดจบก็ไม่กล่าวถึงหัวเขินหยวนอีก กล่อมให้นางพักผ่อน ด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

ที่ว่าหลังจากหัวอิ่หนึ่งล้มตัวลงนอนก็ครุ่นคิดถึงเรื่องที่น่าตกน้ำ เรื่องตกน้ำนี้ ในลิปส่วนต้องมีเจ็ดแปดส่วนที่มีเบื้องลึกเบื้องหลัง หัวอิ่หนึ่งอดคาดเดาไม่ได้ ด้วยอุปนิสัยที่สร้างศัตรูไปทั่วของเสียอิ่หนึ่ง ไม่น่าเชื่อว่าเรื่องนี้อาจมีเบื้องหลังซ่อนอยู่

เมื่อล้มตัวลงนอน นางก็หลับไปอีกครั้ง เมื่อตื่นขึ้นก็เห็นสูหยินผู้เฒ่าหัวกำลังนั่งเฝ้าดูแลนางอยู่ข้างเตียง หลายวันมานี้สูหยินผู้เฒ่ากังวลเรื่องของหลานสาว อารมณ์ไม่ดีอย่างยิ่ง บัดนี้สูหยินผู้เฒ่าหัวอายุกว่า เจ็ดสิบปีแล้ว สวมชุดคลุมตัวยาว ทับด้วยเสื้อกั๊ก ปักลวดลายงดงาม คาดแถบผ้าประดับหยกบริเวณหน้าผาก ผมมวยเกล้าเรียบร้อย แวดตา หอประกายอ่อนล้า

เมื่อเห็นหลานสาวตื่นแล้ว สูหยินผู้เฒ่าหัวก็ให้สาวใช้เอาผ้าชุบน้ำร้อน ที่บิดอย่างดีมา ก่อนจะลงมือเช็ดใบหน้าที่นางด้วยตนเอง ทั้งยังไถ่ถามว่า ยังเจ็บคอหรือไม่ กระจายน้ำหรือไม่

อิ่หนึ่งสายศีรษะ สูหยินผู้เฒ่าหัวมองนาง จากนั้นขอบตาก็พลันแดงเรือ่ “เหมยเหมย ตั้งแต่ที่หญิงใหญ่ของเจ้าแต่งงานออกไป เจ้าก็มาอาศัยอยู่กับย่า ย่ามักตามใจเจ้าเสมอ อยากได้สิ่งใดก็ให้สิ่งนั้น ย่าอายุมากแล้ว เรี่ยวแรงก็ไม่ค่อยมี ยามปกติดูแลเจ้าไม่รอบคอบ คาดไม่ถึงว่าเจ้าจะก่อเรื่องวุ่นวายเยี่ยงนี้...”

อิ่หนึ่งมองหญิงชราที่ผมบนศีรษะหงอกขาว ใบหน้าเต็มไปด้วยความเหนื่อยล้า ในใจนางก็รู้สึกซาบซึ้งพร้อมกับเอ่ยเสียงเบา “ท่านย่า เป็นข้าที่ไม่ดีเองเจ้าค่ะ”

อิ่หนึ่งเองก็ไม่มีมารดา เติบโตขึ้นมาอย่างยากลำบาก ส่วนเสียอิ่หนึ่งยังถือว่าโชคดีมาก อย่างน้อยก็ยังมีท่านย่าและพี่หญิงใหญ่คอยดูแล

“เจ้ารู้ว่าตนทำสิ่งใดผิดแล้วหรือ”

อิ่หนึ่งเอ่ยคำตำหนิเด็กหญิงตัวน้อย “ซุกซน ดีอรัน ทำให้ท่านย่ากับพี่หญิงใหญ่เสียใจเจ้าค่ะ”

ซูหยินผู้เฒ่ายื่นมือออกไปดึงหลานสาวตัวน้อยเข้าสู่อ้อมกอด เมื่อเห็นนางเข้าใจคำพูดของตนก็ยิ้มพลางเอ่ย “อย่ากำลังปกป้องเจ้า รักและเอ็นดูเจ้าเอาเถิด เหมยเหมย อย่าได้เสียใจอีกเลย รีบมาดื่มยาเร็วเข้า”

ตั้งแต่เสี้ยวอิ๋นซิงสูญเสียชีวิต หลังจากพี่หญิงใหญ่ออกเรือนไป ก็มาอาศัยติดตามอยู่ข้างกายซูหยินผู้เฒ่าแล้ว ซูหยินผู้เฒ่าหัวเราะเอ็นดูนางดุจแก้วตาดวงใจ หลานสาวคนอื่นล้วนมีอาจเทียบ เรื่องครานี้ซูหยินผู้เฒ่าคิดว่าหลานสาวได้รับบทเรียนแล้ว สีหน้าแววตาจึงผ่อนคลายลงไม่น้อย

อิ๋นซิงเพิ่งจะดื่มยาไปได้สองคำก็มีคนเดินเข้าประตุมาร

ทว่าทันทีที่ซูหยินผู้เฒ่าเห็นคนผู้นั้น สีหน้าก็หม่นลง

ผู้ที่เข้ามาคือแม่เลี้ยงของเสี้ยวอิ๋นซิง หลินไห่หฺรู นางแต่งเข้าตระกูลมาเกือบห้าปีแล้ว สวมเสื้อคลุมปักลายสีแดง บนศีรษะปักปิ่นทอง ดูเลิศหรูงดงาม ทันทีที่ก้าวผ่านประตูก็เรียกเหล่าสาวใช้ให้ยกเครื่องบำรุงสุขภาพเข้ามาวางกองไว้จนเต็มโต๊ะ

ซูหยินผู้เฒ่าหัวตำหนิงเสียงเคร่ง “นี่เจ้ากำลังทำอันใด”

หลินไห่หฺรูคารวะซูหยินผู้เฒ่า “ซูหยินผู้เฒ่า ข้าเอาของบำรุงบางส่วนมาให้เจี้ยเอ๋อร์ ให้นางใช้ฟื้นฟูบำรุงร่างกายเจ้าค่ะ”

ซูหยินผู้เฒ่าพลันชะงัก คล้ายอยากเอ่ยสิ่งใดแต่ก็ไม่ได้เอ่ยออกมา เพียงชี้ไปที่เก้าอี้ด้านข้างให้นางนั่งลง

ทว่าหลินไห่หฺรูกลับส้วงกำไลข้อมือออกมาจากในอกเสื้อ จับมืออิ๋นซิงขึ้นแล้วสวมเข้าไป “เหมยเจี้ยเอ๋อร์ แม่ได้ยินผู้คนกล่าวกันว่าพวกเงินทองของล้ำค่าสามารถทำให้ร่างกายแข็งแรงได้ เจ้าสวมกำไลทองวงนี้ไว้ บางทีอาจจะทำให้เจ้าหายเร็วขึ้น”

อิ๋นซิงมองกำไลทองขนาดใหญ่ก็รู้สึกเหมือนข้อมือหนักยิ่งขึ้น

หลินไห่หฺรู แม่เลี้ยงคนนี้ช่างเยี้ยมยอดเสียจริง ตระกูลนางร่ำรวยมหาศาล ทว่าจนปัญญาที่รูปลักษณ์ไม่โดดเด่น อายุยี่สิบปีแล้วก็ยังไม่ได้ออกเรือน นางจึงมารับตำแหน่งภรรยาเอกคนใหม่ของบิดาแล้วอิ๋นซิง แต่งเข้ามาห้าปีแล้วก็ยังไม่มีบุตรชายหญิงสักคน แม้ไปร้องขอยามากินก็ไม่ได้อผล บิดาของแล้วอิ๋นซิงเองก็ไม่ได้ชอบพอนางเท่าใดนัก นับวันชีวิตนางก็ยิ่งน่าเบื่อ

จึงมักมาหาสุหยินผู้เฒ่าหลัวเป็นประจำ รักใคร่เอ็นดูเสียอีหนึ่งดูจนบุตรสาวที่ตนให้กำเนิด

สุหยินผู้เฒ่าหลัวมักรู้สึกว่านางเถตรงเกินไปจึงไม่ค่อยชอบนางนัก แต่เมื่อเห็นว่านางจริงใจต่อหลัวอีหนึ่งจึงไม่ได้รู้สึกรังเกียจสักเท่าใด

อีหนึ่งเขากำไล ก่อนกล่าวด้วยน้ำเสียงหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก “ขอบคุณท่านแม่เจ้าค่ะ”

หลินไ่ให้หฺรูโบกมือ “สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นของนอกกาย ไม่นับว่ามีค่าอันใด ระหว่างเจ็บป่วย หากเจียเออร์มีสิ่งใดที่อยากกินก็รีบมาบอกแม่...”

เพ็งกล่าวถึงตรงนี้ก็มิมีสาวใช้เข้ามารายงาน กล่าวว่าเฉียวอีหนึ่งพาคุณหนูหามาเยี่ยมอีหนึ่ง

ครานี้สุหยินผู้เฒ่าหลัวกับหลินไ่ให้หฺรูต่างมีสีหน้าไม่สู้ดีนัก

อีหนึ่งงยหน้าขึ้นมองก็เห็นเพียงร่างในอาภรณ์มักลายเถ่าไม้สีเสียวอ่อนกระปรองปักลายสีชาวดุจหิมะ อีกฝ่ายเยื้องย่างเข้ามาอย่างสง่างาม รูปร่างงดงามตราตรึงใจ ด้านหลังติดตามด้วยสาวน้อยที่มีรูปลักษณ์คล้ายนางราวเจ็ดแปดส่วน ดูบอบบางอ่อนโยน นับเป็นหญิงงามผู้หนึ่ง

พี่หญิงหกของเสี่ยวอีหนึ่งผู้นี้มีนามสมตัว ชื่อว่าหลัวอีเหลียน¹

ส่วนเฉียวอีหนึ่งก็คืออนุรักของบิดาหลัวอีหนึ่ง ยามปกติเป็นที่โปรดปรานยิ่ง

เฉียวอีหนึ่งยอบกายคารวะสุหยินผู้เฒ่าหลัว ก่อนจะมองไปทางหลินไ่ให้หฺรูแล้วเอ่ย “เป็นสุหยินที่มาเยี่ยมคุณหนูเจ็ดเร็วกว่าก้าวหนึ่ง ข้ารออยู่ด้านนอกเนิ่นนาน คาดไม่ถึงว่าท่านจะเข้ามาก่อนแล้ว”

อีหนึ่งยังไม่ทันพูดสิ่งใด หลินไ่ให้หฺรูที่มีนิสัยตรงไปตรงมาก็พูดขึ้นด้วยน้ำเสียงเย็นชา “ข้าสั่งให้เจ้ารอข้าหรือ”

เฉียวอีหนึ่งทอดถอนใจเบาๆ ตีหน้าเศร้า “สุหยินกล่าวได้ถูกต้องจะรอหรือไม่ล้วนเป็นหน้าที่ของอนุ อนุสำนึกผิดแล้ว”

สุหยินผู้เฒ่าหลัวปรายสายตาไม่เห็นด้วยไปทางหลินไ่ให้หฺรูอีกครั้ง

¹ เหลียน (聆) ภาษาจีนหมายถึงนางสงสาร

แม้นางจะไม่ชอบหลินไ่ท่หู่ แต่ความไม่ชอบเฉียวอี่เหนียงนั้นมีมากกว่า เสียหายที่หลินไ่ท่หู่เป็นคนโง่งมงาย พุดจาตรงไปตรงมา ส่วนเฉียวอี่เหนียง ความคิดเฉลียวฉลาด หลายปีมานี้หลินไ่ท่หู่ถูกเฉียวอี่เหนียงข่มจนไม่อาจตั้งตัวได้

หลินไ่ท่หู่กลับคิดว่าตนกำลังได้เปรียบ รีบสำทับอีกครั้ง “เดิมก็เป็นเจ้าผู้เป็นอนุ...”

ซูหยินผู้เฒ่าหัวรับจับมือห้ามหลินไ่ท่หู่ไว้ กันไม่ให้นางกระโจนเข้าสู่กับดักของผู้อื่น

หลินไ่ท่หู่ได้แต่เก้อเขิน ไม่พูดอะไรต่อ

เฉียวอี่เหนียงกล่าวขึ้นอีกครั้ง “ซูหยินผู้เฒ่าเจ้าคะ ที่อนุมาคราวนี้ นอกจากมาเพื่อเยี่ยมคุณหนูเจ็ดแล้ว ยังอยากพุดถึงเรื่องของคุณชายสามด้วย เจ้าคะ” นางหยุดไปสักพัก “ได้ยินว่าคุณชายสามคุกเข่าอยู่ที่ศาลบรรพชน บัดนี้ใช้ขึ้นสูง อนุจึงบังอาจร้องขอให้คุณชายสามได้ออกจากศาลบรรพชน เพื่อรักษาอาการป่วยก่อน จากนั้นค่อยให้กลับไปคุกเข่าต่อ หากใช้ขึ้นสูงเช่นนี้ต่อไป เกรงว่าจะเกิดอันตรายถึงชีวิต...”

ซูหยินผู้เฒ่าหัวเอ่ยเสียงเย็นชา “ข้าอยากจะให้เขาคุกเข่า การคุกเข่า จะทำให้ความคิดเขากระจ่างขึ้น”

หลังจากเฉียวอี่เหนียงได้ฟังก็ยิ้มอย่างจนปัญญา นางคำนับ “เป็นอนุที่พุดมากเกินไปเจ้าคะ”

หลินไ่ท่หู่ขอให้เฉียวอี่เหนียงพาหลิวอีเหลียนนาจไป ก่อนจะกล่าวด้วยน้ำเสียงที่พยายามระงับอารมณ์คุกรุ่น “วันๆ เอาแต่แสร์วังท่าราวกับลมพัดก็เอนล้ม ไม่รู้ว่าอยากจะได้ให้ผู้ใดดู แต่ท่านพี่กลับเอ็นดูนางนั้”

ซูหยินผู้เฒ่าหัวถลิ่งตามองหลินไ่ท่หู่ “เจ้ากล่าวคำพุดเหล่านี้ให้น้อยหน่อย”

ทว่าหลินไ่ท่หู่กลับคว้ามืออี่หนึ่งไว้ “อี่หนึ่ง เจ้าว่าใช่หรือไม่”

อี่หนึ่งยังคงสับสนเล็กน้อย ขณะที่ยังไม่เข้าใจถึงความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลต่าง ๆ แต่ต้องถูกบังคับให้เข้าร่วมสนาามรบ ไม่ว่าจะเป็นผู้ใดก็คงมีงานไม่น้อยเช่นกัน

นางสงบสติอารมณ์ก่อนกล่าว “ท่านแม่ ท่านปฏิบัติเช่นนี้กับเฉียวอี่เหินยง...หากท่านพอทราบ เกรงว่าจะยิ่งสงสารนางแล้ว”

ซูหยินผู้เฒ่าหลังรู้สึกว่ายามปกติหลานสาวของตนโง่เขลาเทียบเท่ากับหลินไต่หู คาดไม่ถึงว่าวันนี้จะรู้ความขึ้นมาหลายส่วน นางถอนหายใจใส่หลินไต่หู “อี่เหินยงเป็นเพียงเด็กสาวยังเข้าใจ เหตุใดเจ้าจึงยังไม่รู้เล่า”

หลินไต่หูเอ่ยด้วยน้ำเสียงราวกับไม่ได้รับความเป็นธรรม “ข้าไม่อาจทนมองท่าทางเช่นนั้นของนาง...”

ซูหยินผู้เฒ่าหลังไม่คาดหวังว่าหลินไต่หูจะมีความคิดอ่านเช่นเดียวกับเฉียวอี่เหินยง เมื่อมองท้องฟ้าด้านนอกซึ่งมืดแล้วก็เรียกสาวใช้มาจุดโคมไฟก่อนจะบอกให้หลินไต่หูอยู่กินอาหารค่ำ

แม้ชาติที่แล้วอี่เหินยงจะใช้ชีวิตในฐานะมนุษย์เพียงสิบเจ็ดปี ทว่านางอยู่ในปีน็อกียีสิบกว่าปี เห็นการต่อสู้ของบรรดาสตรีในเรื่องหลังจากมามาก สายลมบูรพาสยบลมประจิม ลมประจิมมีชัยเหนือลมบูรพาล้วนเป็นเรื่องธรรมดาสามัญ ในเมื่อพวกนางเบื่อกันแล้ว วันๆ จึงได้แต่ปะทะฝีปากกันให้พอลอบประโลมจิตใจได้บ้าง

จากความทรงจำของเสี่ยวอี่เหินยง เฉียวอี่เหินยงมีทั้งบุตรชายหญิงจิตใจแยบยล แม้แต่หลินไต่หูซึ่งเป็นภรรยาเอกยังข่มนางไม่ลง ถูกนางกดทับไว้แน่นหนา หลัวอี่เหลียนบุตรสาวของเฉียวอี่เหินยงบอบบางน่าสงสาร ยิ่งทำให้ได้รับความโปรดปรานจากบิดาของเสี่ยวอี่เหินยง เดิมนิสัยของเสี่ยวอี่เหินยงก็หยิ่งทะนง ไม่ชอบพวกนางสองแม่ลูก เพราะเหตุนี้ความสัมพันธ์ระหว่างสองแม่ลูกกับเสี่ยวอี่เหินยงจึงไม่ดีนัก

บัดนี้ยิ่งดีเข้าไปอีก เกรงว่าคนรอบกายเสี่ยวอี่เหินยงต่างพากันรังเกียจหลัวอี่เหลียน ทว่าเสี่ยวอี่เหินยงกลับอยากช่วยว่าที่ท่านราชเลขาธิการผู้นี้

อี่เหินยงเองก็มีใจอยากร้องขอแทนหลัวอี่เหลียน เพียงแต่เดิมทีเสี่ยวอี่เหินยงรังเกียจหลัวอี่เหลียนยิ่งนัก หากนางกล่าวขอร้องอย่างกะทันหัน จะทำให้ผู้อื่นสงสัย แต่อย่างไรนางก็ต้องพูด ยังไม่ต้องกล่าวถึงตำแหน่งฐานะของหลัวอี่เหลียนในภายหน้าว่าเป็นอย่างไร ทว่าเรื่องที่เสี่ยวอี่เหินยงตกน้ำครั้งนี้ เขาถือว่าไร้ซึ่งความผิดใดๆ

ต้นคิมหันต์ อากาศยังไม่ร้อน เสียอิเหนงปล่อยให้เสวี่ยจื่อปรนนิบัติล้างเท้า สุธยีนผู้เฒ่าหลัวนั่งสวดมนต์อยู่อีกด้าน มีสาวใช้คนหนึ่งถือผ้าเช็ดหน้าเข้ามา อิเหนงจำได้ว่านางคือสาวใช้ใหญ่อีกคนนามว่าซงจื่อ

ขณะที่บรรดาสาวใช้เช็ดเท้าให้นาง นางก็มองห้องของสุทธยีนผู้เฒ่าหลัวบนพื้นปูด้วยพรมกำมะหยี่รูปคางคาวห้าตัวอวยพรอายุวัฒนะ บนโต๊ะไม้จีนชื่อหนาน¹ ตัวสูงประดับด้วยแจกันทรงสูงสีฟ้าขาวหลายใบ มีดอกไม้ถังหลายดอกปักอยู่ ห้องโถงกลางถูกกั้นด้วยม่านกันลมซึ่งสร้างจากไม้จันทน์ และหยกขาวสลักลายวิหคไต้ลมันับร้อยตัว บนโต๊ะยาวมีพระโพธิสัตว์องค์หนึ่ง

สิ่งของในห้องของสุทธยีนผู้เฒ่าล้วนล้ำค่ายิ่งนัก

เพียงพระโพธิสัตว์ซึ่งแกะสลักจากหยกขาวสีนวลไว้ร้อยตำหนักก้อนสูงประมาณหนึ่ง² องค์นี้ก็มีมูลค่าไม่ธรรมดาแล้ว

นางหันไปเรียกท่านย่า

สุทธยีนผู้เฒ่าหลัวเงยหน้ามองนาง “มีเรื่องใดหรือ”

นางยกเท้าเล็กดูหยกขาวทั้งคู่ของตนขึ้น “ล้างเสร็จแล้ว จะนอนแล้ว

¹ ไม้จีนชื่อหนานเป็นไม้เนื้อสีทองเงาวาว มีราคาสูง

² หนึ่ง คือหน่วยวัดของจีน 1 หนึ่ง เท่ากับ 10 นิ้ว

เจ้าคะ” ก่อนจะกล่าวอีกประโยคหนึ่ง “ข้าอยากนอนกับท่านยา ใต้หรือไม่
เจ้าคะ”

ซูหยินผู้เฒ่าหัวล้านรู้สึกว่าการสนทนาที่น่ารักยิ่ง จึงยิ้มพลางเดินมากอดนาง
“ยอมได้ สวีมา มา เพิ่มผ่านวมนบนเตียงอีกสักคืน”

แน่นอนว่าอิเหนียอยากจะร้องขอแทนหลังเซ็นหย่วน ทว่านี่ดูเหมือนจะ
ต่างจากนิสัยเดิมของนางมากไป ย่อมก่อให้เกิดความสงสัย เมื่อครุ่นคิดแล้ว
จึงเสียบเคียงถามซูหยินผู้เฒ่าหัวล้าน “ท่านยาเจ้าคะ พี่ชายสามถูกสั่งลงโทษ
คุกเข้า กลางคืนก็ต้องคุกเข้าด้วยหรือเจ้าคะ”

ซูหยินผู้เฒ่าหัวล้านเอ่ย “กลางคืนไม่ต้องคุกเข้า ทุกวันตอนเช้าตรู่
ค่อยไป”

การลงโทษคุกเขายังมีเวลาทำงานอีกด้วย

อิเหนียกล่าวต่อ “เหียวอิเหนียขอกว่าเรามีใช้ขึ้นสูง...พวกเราจะเรียกร
ท่านหมอมาดูเขาสักหน่อยหรือไม่เจ้าคะ”

เสวี่ยจือซึ่งอยู่ด้านข้างหัวเราะ “ปกติเจี่ยเออร์ไม่ค่อยชอบคุณชายสาม
นัก เหตุใดบัดนี้จึงออกตัวพูดแทนเขาเล่าเจ้าคะ”

อิเหนียรู้ว่าเสวี่ยอิเหนียปฏิบัติต่อหลังเซ็นหย่วนไม่ค่อยดีนัก นางจึง
หาข้ออ้างที่ดีไว้แล้วเอ่ยอย่างสง่าผ่าเผย “หากเขาป่วยจนหมดสติก็จะสั่งให้
คุกเขาไม่ได้อีก”

ซูหยินผู้เฒ่าหัวล้านฟังแล้วหัวเราะ สะกิดปลายจมูกนางครึ่งหนึ่ง “เจ้า
ตัวเล็กแค่นี้ ทว่าความคิดอ่านกลับมากมายนัก วางใจเถิด เหียวอิเหนีย
ของเจ้าจะไม่ไปเชิญท่านหมอมาดูเขาได้อย่างไร ยามบ่ายข้าเห็นนางส่งคนไป
เชิญแล้ว ข้าก็ไม่ได้สั่งให้คนไปห้ามปราม แสดงว่าข้ายอมให้นางทำโดยปริยาย
แล้ว”

ลงโทษก็ส่วนลงโทษ ซูหยินผู้เฒ่าหัวล้านยอมไม่มีทางทำให้หลังเซ็นหย่วน
เกิดอันตรายถึงชีวิต

อิเหนียฟังแล้วลอบยิ้มในใจ เหียวอิเหนียลงมือรวดเร็วยิ่ง ที่อยู่รอด
มาได้จนถึงทุกวันนี้ต้องเป็นเพราะมีความสามารถแน่นอน

เสวี่ยจือกล่าวขึ้นอีกครั้ง “ดูยามปกติสิเจ้าคะ คุณชายสามเก็บหอม-

รอมริบเพื่อซื้อหนังสือกุเป็น³ ท่านก็แยงมาพับเป็นนกระเรียน ทั้งยังสั่งให้ บ่าวส่งไปให้คุณชายสามสองสามตัว พอบ่าวส่งไป คุณชายสามเห็นเข้า สีหน้า ก็เขียวคล้ำไปหมด ยังมีคราก่อนท่านกล่าวว่าอย่างไรก็จะกินพุทราให้ได้ ให้คุณชายสามเก็บลงมาให้ท่าน ต้นไม้สูงถึงเพียงนั้นจะปีนขึ้นไปได้อย่างไร ไม่ง่ายเลยกว่าคุณชายสามจะเด็ดลงมาได้ ทว่าท่านกลับขำว้างทั้ง กล่าวว่ “ไม่ยากกินแล้ว...”

อีหนึ่งฟังจนเหือเย็นผุดไม่ขาดสาย แม่นางน้อยผู้นี้รันทาที่ตายได้ ทุกวันจริง ๆ หากนางสามารถเติบโตใหญ่ได้สำเร็จ คงต้องเป็นควันเขียวผุดจาก หลุมฝังศพบรรพบุรุษ⁴ แน่นอน

ซูหยินผู้เฒ่าหลว्हักไปหน้าเล็ก ๆ ของนาง “ฟังสิ เจ้าถูกปรนเปรอ จนเสียนิสัยเช่นนี้แล้ว”

น้ำเสียงของซูหยินผู้เฒ่าหลว्हักเต็มไปด้วยความเอ็นดูเอาใจ ไร่ซึ่งเจตนา ดำหนิหลานสาวแม้เพียงเศษเสี้ยว

ทว่านี่หาใช่การปรนเปรอไม่ แต่คือการรันทาที่ตายต่างหากเล่า

อีหนึ่งทำได้เพียงผงกศีรษะ จับผ่านวมปีนขึ้นไปบนเตียง

ซูหยินผู้เฒ่าสั่งสาวใช้ให้ดับโคมไฟแล้วนอนลง

ตั้งแต่ที่หลินไหญ่หูกกลับมาจากเรือนของซูหยินผู้เฒ่าหลว्हักก็นอนไม่หลับ บิดผ้า ในมือคล้ายกำลังเข็นเขี้ยวเคี้ยวฟัน “วันที่ที่ท่านพีกกลับมา ก็ไปหาหญิงแพศยา นั้นหรือ”

สาวใช้คนสนิทนามรุ่ยเซียงกล่าว “ยามบ่ยเสียอื่อเหนียงก็ไปที่ห้อง หนังสือแล้วเจ้าคะ นางคอยอยู่ที่นั่น ได้ยินว่าเมื่อนายท่านกลับมาแล้วล้มผัส ตัวนาง พบว่านางตัวเย็นก็ถึงกับเอาผ้าคลุมกันลมของตนไปคลุมให้นางเจ้าคะ”

หลินไหญ่หูกยิ้มหยัน “ห้องหนังสือไม่มีที่ให้หลบลมหรืออย่างไร ถึงได้

³ กุเป็น คือหนังสือที่เหลือเพียงเล่มเดียวบนโลก มักหมายถึงหนังสือโบราณ

⁴ ควันเขียวผุดจากหลุมฝังศพบรรพบุรุษ เป็นสำนวน หมายถึง เป็นเรื่องน่าย่นิด มักใช้ในเชิงเสียดสี

“ไปยืนตากลมที่หน้าประตู”

รู่ยเซียงกระซิบเสียงเบา “นี่ไม่ใช่การกระทำของพวกคนชั้นต่ำหรือเจ้าคะ ทั้งที่เป็นม้าหอม⁵ที่ซื้อมาจากหยางโจว แต่นายท่านกลับกล่าวว่านางมาจากตระกูลขุนนางตกอับ ทั้งยังให้ขึ้นเป็นอนุ มีตระกูลขุนนางที่ใดจะอบรมสั่งสอนหญิงไฉ่อย่างอายเช่นนี้ออกมาได้เจ้าคะ”

หลินไต่ให้รูปรายตามองสาวใช้คนสนิทด้วยแวตาทันด้วย รู้สึกว่าอีกฝ่ายกล่าวได้มีเหตุผลยิ่งนัก

นางชะงักครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยเนิบช้า “ข้าไม่มีทางเลือกแบบอากับกิริยาไฉ่อย่างอายเหล่านั้น พຽนี้ช่วงบ่ายเจ้าไปตุนนกพิราบไว้ตัวหนึ่ง ใช้โสมตุ๋นไปอ่อนๆ ข้าจะส่งไปให้นายท่าน” รู่ยเซียงกำลังจะออกไปสั่งการ หลินไต่หูก็เรียกนางอีกครั้ง “ข้าก่อน ตุนไว้สองสำหรับเถิด สำหรับหนึ่งส่งให้อ๋อหนิง นางกำลังรักษาร่างกายจากอาการป่วยอยู่”

รู่ยเซียงครุ่นคิดแล้วหันไปถามเจ้านาย “บ่าวไต่ยืนมาว่า คุณชายสามก็ป่วย หรือจะให้ทำสามสำหรับดีเจ้าคะ”

หลินไต่หูตอบอย่างไม่ใส่ใจ “ก็แค่ลูกอนุคนหนึ่ง ฮูหยินผู้เฒ่ายังไม่สนใจ แล้วเหตุใดข้าต้องไปสนใจด้วย”

รู่ยเซียงรับคำแล้วจึงออกไปสั่งการที่ห้องครัว

ตั้งแต่เช้าตรู่อ๋อหนิงก็ถูกเสวี่ยจือลากออกมาจากรังผ้านวมอุ่น จากนั้นก็ถูกจับให้ดื่มยาทั้งถ้วย ต้องกินก่อนน้ำตาลงตามไปอีกหลายก้อนถึงช่วยกลบความขมปร่าให้จางลง ส่วนฮูหยินผู้เฒ่าหลังจากที่ตื่นแต่เช้าแต่งตัวเสร็จเรียบร้อยแล้ว กำลังสวดมนต์รอนางอยู่ด้านข้าง

ตระกูลหลัวมีกฏธรรมเนียมการเข้าคารวะเข้าเฝ้า อีกไม่นานเหล่าลูกหลานต้องเข้ามาคารวะฮูหยินผู้เฒ่าแล้ว

อ๋อหนิงนั่งสะสมสะสมอยู่บนเก้าอี้กลม รอให้เสวี่ยจือทำผมให้นางห้องฟ้าด้านนอกยังไม่ทันสว่าง ยามนี้คล้ายได้ยินเสียงโกซัน

⁵ม้าหอม เป็นคำเปรียบเปรยหญิงสาวยากจนผอมแห้งที่ถูกซื้อไปทำการฝึกให้มีทักษะต่างๆ เช่น เต้นรำ วาดรูป เล่นดนตรี เพื่อคอยปรนนิบัติผู้ชาย

“อีกสักครู่ทุกคนจะต้องมาคารวะสวามีผู้เฒ่าแล้ว แม้ท่านจะอาศัยอยู่กับสวามีผู้เฒ่า แต่มารยาทก็ไม่อาจละเลยได้นะเจ้าคะ” เสวี่ยจิวหวิ้มให้นางพลางพูดอยู่ด้านข้าง

ยามนี้อีหนิงอายุยังน้อย การพลีภัยกลับจึงเป็นสิ่งที่ไม่อาจหลีกเลี่ยง เมื่อได้ยินเช่นนั้น นางก็ผินตั้งสติ พยายามเพ่งมองตนเองที่อยู่ในกระจก

ได้ยืนยันว่ามารดาของเสี่ยวอีหนิงนับเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงทั้งในเรื่องรูปลักษณ์และความสามารถ ดังนั้นเครื่องหน้าทั้งห้าบนใบหน้าสาวน้อยผู้นี้จึงโดดเด่นอายุยังน้อยก็เห็นเค้าของความงามได้อย่างชัดเจนแล้ว ผิวพรรณขาวดุจหิมะ อมชมพูระเรื่อ แก้มยุ่ยเป็นชาลาเปาขาวนวลอวบอ้อมสองลูก เครื่องหน้าทั้งห้าประณีตงดงาม คิ้วเรียวยาวมีไฝสีขาวเล็ก ๆ เม็ดหนึ่ง ซึ่งยิ่งขับให้ดูน่ารัก น่าเอ็นดูดุจตุ๊กตาประทานพร

เสวี่ยจิวทำมวยผมคู่หนึ่งให้นางก่อนจะตามด้วยสวมเครื่องประดับ

สวามีผู้เฒ่าหิ้วนางสาวน้อยที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ไม้ซึ่งกำลังใช้มือเล็ก ๆ ราวกับก้อนแป้งขี้ตาก็อดหัวเราะไม่ได้ “เมื่อคืนเจ้าเข้านอนเร็วเพียงนั้นยังจะรู้สึกง่วงอยู่อีกหรือ”

อีหนิงเอ่ย “ท่านย่า ขอเพียงได้นอน จะมีผู้ใดเกี่ยงงอนว่านอนมากเกินไปเล่าเจ้าคะ”

สวามีผู้เฒ่าหัวเราะนาง “กินเก่งนอนเยอะดุจลูกสุกรก็ไม่ปาน”

หลังจากเปลี่ยนมาเป็นเด็ก นางไม่สามารถควบคุมเรื่องกินเก่งนอนเยอะได้ อีหนิงเองก็รู้สึกจนปัญญา ยิ่งไปกว่านั้นนางไม่ได้นอนมายี่สิบกว่าปีแล้วย่อมต้องรักการนอนเป็นธรรมดา สวียมามอบอกให้เสวี่ยจิวอุ้มอีหนิงขึ้นมาก่อนจะติดตามสวามีผู้เฒ่าหัวเราะไปยังห้องโถงกลาง

ผู้คนที่เข้ามาคารวะทยอยเข้ามาที่ละคน

ตระกูลหลัวมีสองครอบครัว บิดาของอีหนิงและท่านลุงของอีหนิง ตำแหน่งขุนนางของท่านสูงกว่าบิดาของอีหนิงชั้นหนึ่ง เป็นขุนนางชั้นสาม ส่วนตระกูลเงินซึ่งเป็นตระกูลของป้าสะใภ้มาจากตระกูลบัณฑิต อีหนิงเห็นสตรีในอาภรณ์วิจิตรหรูหราพาเด็กสาวสองคนเข้ามาที่รู้ว่านี่คือป้าสะใภ้ของตน เงินหลัน

เด็กสาวทั้งสองคนคือพี่สาวของอีหนิง เป็นบุตรสาวของเงินหลัน พี่หญิงสี่หัวอ้อวี พี่หญิงห้าหัวอ้อซิว เด็กสาวทั้งสองคนแต่งกายเรียบร้อย เช่นเดียวกับผู้เป็นมารดา พวกนางคารวะสูหยินผู้เฒ่าหลังก่อนจะนั่งลง

อีหนิงมองไปทางสาวน้อยทั้งสอง ทว่าหัวอ้ออ้วกลับเบือนสายตาไป อีกด้าน คล้ายไม่อยากเห็นนาง ส่วนหัวอ้อซิวกลับยกคิ้วหลิวตาให้นาง พี่สาวทั้งสองจากบ้านหลักซางมีอุปนิสัยแตกต่างกันยิ่งนัก หัวอ้ออ้ววางตน สูงศักดิ์ เปี่ยมไปด้วยความสามารถด้านการเรียนและประพันธ์โคลงกลอน แต่หัวอ้อซิวว่าจริง ชอบเล่นซุกซนเช่นเดียวกับอีหนิง หัวอ้อซิวกับพี่สาว แท้ๆ เป็นคู่น้ำกับไฟ

ไม่นานหลันให้ทรูกีพาหัวอ้อเหลียน รวมไปถึงบุตรชายของเฉียวอู่เหนียง หัวอ้อเซวียนหยวน เข้ามา หัวอ้อเซวียนหยวนเพิ่งจะอายุสามขวบ ถูกพี่สาวจูงมือมา เขาตะโกนคารวะท่านย่าด้วยน้ำเสียงไร้อุณหภูมิ

ต่อให้สูหยินผู้เฒ่าหัวอ้อจะไม่ชอบเฉียวอู่เหนียงอย่างไร ก็ไม่ได้พาล ไม่ชอบหลานชายหลานสาวของตน นางอุ้มหัวอ้อเซวียนหยวนเข้าสู่อ้อมกอด ด้วยความรักใคร่

ท่านลุงของอีหนิงเดินเข้ามาพร้อมกับบิดาของนาง หัวอ้อเจิงจาง เป็นครั้งแรกที่อีหนิงได้พบบิดาของสี่หัวอ้อหนิง หัวอ้อเจิงจางอายุใกล้จะ สี่สิบ ใบหน้าสะอาดสง่างาม รูปร่างผอมโปร่ง ดูสุขุม ทว่าท่านลุงกลับดู น่าเกรงขามกว่าเล็กน้อย

สูหยินผู้เฒ่าหัวอ้อถามหัวอ้อเจิงจาง “เหตุใดวันนี้จึงมาพร้อมกับ พี่ใหญ่ของเจ้าได้เล่า”

หัวอ้อเจิงจางตอบ “เข้ากับพี่ใหญ่กำลังหาหรือเรื่องที่ผู้บัญชาการลู่จะ มาเยือนเมืองเป่าตั้งซอร์บ”

สูหยินผู้เฒ่าหัวอ้อถามด้วยความสงสัย “หนิงหยวนโหว โหวลู่เจี๋ยเสวีย ผู้นั้นนะหรือ”

ทันทีที่อีหนิงได้ยินชื่อนี้ ใจก็กระตุก
สำหรับอดีตสามีที่บัดนี้คือหนิงหยวนโหว ผู้บัญชาการลู่ อีหนิงรู้สึก สับสนยิ่งนัก แน่หนอนว่านางย่อมเกลียดเคียดแค้นที่เขาจิตใจอำมหิต ลงมือ

สังหารนางอย่างโหดเหี้ยม ทว่าบัดนี้นางเป็นเพียงเด็กหญิงอายุเจ็ดขวบ ส่วนเขาเป็นผู้บัญชาการทหารขุนนางชั้นสองที่มีมือกุมอำนาจทหารไว้ ทั้งสองแตกต่างกันราวฟ้ากับดิน ไร้หนทางบรรจบกันอีก

หลัวเจิงจางผงกศีรษะ “เป็นเขาขอรับ ฝ่าบาทมีรับสั่งให้ผู้บัญชาการผู้มาตรวจตราที่เมืองเป่าต้ง ข้าและเหล่าขุนนางต้องไปต้อนรับขอรับ”

“ลู่อุจเจียเสวียมาจากตระกูลโหวอันสูงศักดิ์ บัดนี้ยังมีตำแหน่งเป็นผู้บัญชาการทหาร จะสะเพร่ามิได้” สุหยินผู้เฒ่าหลัวเลี้ยงดูบุตรชายสองคนจนเป็นขุนนาง ย่อมไม่ใช่ผู้ที่วันๆ ไม่สนใจสิ่งใด “ทว่าพวกเจ้าล้วนไม่ใช่ขุนนางใหญ่ของเมืองเป่าต้ง ไม่ต้องติดตามใกล้ชิดข้างกายท่านโหวจึงไม่จำเป็นต้องกังวลไป”

“ท่านแม่กล่าวได้ถูกต้อง” ท่าทางที่หลัวเจิงจางแสดงต่อสุหยินผู้เฒ่าหลัวยิ่งทวีความเคารพ

จากนั้นหลัวเจิงจางก็มองไปทางอีหนิง เมื่อเห็นนางนั่งเงียบไร้การเคลื่อนไหว หัวคิ้วจึงขมวดมุ่นเล็กน้อย “เหมยเหมย ฟอกกับท่านลุงเจ้ามาแล้ว เหตุใดจึงไม่คารวะ”

ตอนนี้หลัวอีหนิงจึงเพิ่งได้สติ

เมื่อครู่มีคนเข้ามามากมาย แต่นางยังไม่ได้คารวะผู้ใดทั้งสิ้น

สุหยินผู้เฒ่าหลัวปวดใจแทนหลานสาว “เจิงจาง ออาการป่วยของอีหนิงยังไม่หายดี ยังไม่ต้องคารวะ”

หลัวเจิงจางไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง เขามักรู้สึกว่าการเลี้ยงดูอย่างตามใจของสุหยินผู้เฒ่าหลัวทำให้ยิ่งนานวันอีหนิงก็ยิ่งโง่ท้ง “ท่านอย่าตามใจนางเช่นนี้ นับวันนางก็ยิ่งประพฤติดันไม่ถูกทำนองคลองธรรม ดูเหล่าพี่สาวของเจ้าสิ อ้อวี อี้เหลียน คนใดบ้างที่ไม่รู้ความงดงามเฉลียวฉลาด มีเพียงนางที่เอาแต่สร้างความวุ่นวายทั้งวัน ไร้มีความเป็นกุลสตรี”

หลัวอีซิวที่ถูกทำร้ายช็อคทกลนบิตสะโพกไปมา ยึดตัวนั่งหลังตรงเล็กน้อย

อีหนิงรู้ว่าบิดาเข้มงวดกับเสี่ยวอีหนิงมาโดยตลอด เขามักจะโปรดปรานบุตรของอู อี้เหลียน มากกว่าเล็กน้อย

ข้างเถิด

อิ๋หนิงกำลังจะลุกจากที่นั่งเพื่อทำการคารวะก็มีคนผู้หนึ่งก้าวเข้าประตุมาร
เขาคุกเข่าลงคำนับ กล่าวน้ำเสียงเบา “คารวะท่านย่า หลานมาช้าแล้ว”

เขาเงยศีรษะขึ้น อิ๋หนิงปล้นตกะตะลึงไปชั่วครู่

วันนี้แสงแดดกำลังดี ประตูกุยกานในห้องโถงกลางจึงถูกเปิดออก
แสงสีอำพันลอดผ่านโครงไม้ตกระทบลงบนไหล่ของเขา เขาสวมชุดคลุม
หลวมสีฟ้าอ่อนลวดลายไม่เด่นชัด แผ่นหลังผ่ายผอมตั้งตรง รูปร่างสูงโปร่ง
โครงหน้าด้านข้างหล่อเหลาแต่ค่อนข้างซีดขาว

หลายปีก่อน นางเคยเห็นเขาครั้งหนึ่งท่ามกลางฝูงชน ยามนั้น
หลัวเซินหยวนขึ้นเป็นราชบัณฑิตแห่งเน่ยเก้อ^๖ แล้ว เขาถูกห้อมล้อมด้วย
ผู้คนมากมาย นางเคยได้ยินบรรดาคุณหนูจากตระกูลขุนนางวิพากษ์วิจารณ์
อย่างลับๆ ว่าราชบัณฑิตผู้นี้เจียบขริ่ม ทั้งยังมีนิสัยโหดเหี้ยมเพียงใด

คาดไม่ถึงว่าวัยเยาว์ของราชบัณฑิตกลับส่งผ่าเผยถึงเพียงนี้ เพียงแต่
แวต่ายังคงแฝงด้วยความไร้เดียงสา เป็นแค่เด็กหนุ่มทั่วไปคนหนึ่ง

ไม่รู้ว่ามีอำนาจเผด็จการครอบครองใต้หล้าอันจะถูกแสดงให้เป็น
ที่ประจักษ์เมื่อใด

อิ๋หนิงยังไม่ทันได้สติ สูหยินผู้เฒ่าหลัวก็กล่าวขึ้นซ้ำๆ “ในเมื่อเจ้า
กำลังป่วยอยู่ ไยยังต้องมาคารวะ”

หลัวเซินหยวนเอ่ยหนึ่งๆ “นี่เป็นหน้าที่ของหลาน ไม่กล้าละเลยขอรับ”
สีหน้าสูหยินผู้เฒ่าหลัวถึงได้ผ่อนคลายลง ผงกศีรษะเบาๆ “เจ้าลุกขึ้น
เถิด”

หลัวเซินหยวนลุกขึ้น ก่อนจะหันไปคารวะคนอื่น ไม่นานสายตาก็ตก
บนใบหน้าอิ๋หนิง เขาผงกศีรษะให้นางเบาๆ “น้องสาวเจ็ด”

อิ๋หนิงยิ้มพรางตอบ “พี่ชายสาม”

เมื่อเห็นว่าคนมากันครบแล้ว สวีมามากี่สั่งให้ยกสำรับเข้ามา อาหารเข้า

^๖ เน่ยเก้อ คือหน่วยงานสำหรับปรีกษางานราชการ มีอำนาจเหนือทั้งหกกรม ตำแหน่ง
ราชบัณฑิตขุนนางอาวุโสสูงสุดในเน่ยเก้อคือราชเลขาธิการ

มีอันนี้อุดมสมบูรณ์ยิ่ง มีอาหารเลิศรสมากมาย ขนมเบี๊ยะ แป้งก้อนน้ำผึ้ง แป้งม้วนไส้ถั่วแดงพุทราหวาน ซาลาเปาไส้ถั่ว และขนมเบี๊ยะแป้งบางซึ่งทอดจนมีสีเหลืองทอง ยังมีเนื้อทำนึ่งปรุงรส เนื้อเป็ดปรุงรสคลุกเคล้ากับผักดอง ทุกคนยังได้รับรังนกและใจักอีกคนละถ้วย ไชนกพิราบหั่นอีกคนละสองชิ้น

ทุกคนต่างมีมารยาท ขณะที่กินอาหารมีเพียงเสียงการเคลื่อนไหวของตะเกียบเท่านั้น อีหนึ่งเงยหน้าลอบสังเกตการณ์ อีเหลียนและหลัวเซวียนหย่วนซึ่งเป็นบุตรของอนุ๋นั่งอยู่ข้างหลินไห่หฺรู อีเหลียนคืบอาหารให้น้องชายเป็นครั้งคราว หลัวอื่อวีกำลังจ้องหลัวอื่อชิวเซมิ่ง หากนางทำสิ่งใดไม่ถูกกฎระเบียบก็จะใช้สายตาดูเดือดจับจ้อง ส่วนหลัวอื่อชิวไร้ซึ่งความรู้สึกใดๆ สิ่งให้สาวใช้ข้างกายหยิบแป้งม้วนถั่วแดงพุทราหวานให้นางชิ้นหนึ่ง อาหารจานนี้อยู่ห่างเกินไป นางคืบไม่ถึง

ส่วนหลัวเซินหย่วนกลับนั่งกินข้าวเจียบๆ ตลอดเวลา กินเพียงอาหารสองจานที่อยู่ตรงหน้า แต่อีหนึ่งสังเกตได้ว่าเขาใช้มือซ้ายจับตะเกียบ มือขวาทือชาม

อีหนึ่งพลันรู้สึกกลิ่นข้าวไม่ค่อยลง

ผู้ที่ในกายภาคหน้าจะเป็นขุนนางผู้กุมอำนาจมากมายท่านนี้ ผู้ที่จะสามารถต่อกรกับผู้บัญชาการลู่ บัดนี้คล้ายจะตกอับไปสักหน่อย